

Əvvəli səhifə 18-də

Onunla qrup yoldaşı olublar, neçə il sə-rasər eyni ünvana təpik döyüblər. Dünən də telefonda onunla danışdı. Deməli, on-lara gedir, hə, dəqiq onlara gedir.

Yeddi mərtəbəli qırmızı bina. Pillekən-ləri sürətlə qalxır. Elə bil, özündən sonra od-alov qoyur, bir addımı o birindən qor-xur. Sanki biri-birini tələsdirən ayaqlarının səsini eşidirəm. Dayandı. Əlini sinəsinə aparıb nəfəsini dərdi. Və yenidən götürül-dü. Beləcə qaçdı-tutdu oyunu davam edir. Sanki pilləkənləri qalxmır, onların üstünə yüyürür. Yenə qəfil dayandı. Köhnə qapı cırıltısı bloku cənginə aldı. Tələsik mənzilə soxuldu. Heyf, qapını açan adamı görmə-dim, bilmədim kim olduğunu. Bəlkə, heç görmək istəmədim? Amma niyə istəmə-məliydim ki! Bilməli deyiləm arvadım hara gedir? Adam dəli olar, vallah, bu sualların qabağında.

Amma dəqiq bilirdim, bu, Elnarəgilin mənzilidir, yüz faiz. Əri yazıçıdır Elnarə-nin. Orxan. Mənim kimi fağırın, dilsiz-ağıl-sızın biridir. Eşitmişəm, son vaxtlar otağın-dan çölə çıxmır. Havalanma dərəcəsinde-di, dəliliyin bir addımlığındadır. Yəqin, yaz-maq üçün yalnız qalmaq, bir az dəli olmaq lazımdı. Amma belə həyatı heç düşməni-mə də arzulamazdım. Təsəvvür elə, bütün günü yaz, yaz, yaz... Başın kitabdan açıl-masın. Oğlun, qızın olsun, bilməyəsən ne-cə böyüdü. Hərdən düşünürəm ki, ətrafı-mızda baş verənlər hamısı, bəlkə, bir yazı-çının təxəyyülüdür. Vallah, düz deyirəm. Guya cənnəti, cəhənnəmi kim görüb qayı-dıb? Heç kim. Həm də, nə bilmək olar, bəl-kə, elə məhz Oxrandı, oturub bugünkü ha-disələri uydurur. Biz də məsum-məsum yaşayırıq. Sadələhvəcəsinə. Elə bilirik, özü-müz səhv edirik, elə bilirik özümüz sevirik, sevinirik. Bəlkə, o dilənçi uşaqları məhəllə-dən qovduran elə Orxan olub? Bəlkə, heç mən ata deyiləm, oğlum da, arvadım da yoxdur. Eləysə nə itim azıb bu binada, nə düşmüşəm camaatın dalına... Yox, deyə-sən, dəqiq başımı itirirəm.

Tutaq ki, Elnarəgilin mənzili deyil bura. Başqa kimin olacaq? Heç kimin. Blokun iri, işıqlı pəncərəsindən həyətə baxıram. Mə-zarlıq görünür... Hmm, gedib indi qapıları-nı döysəm, desəm, nə deyərler mənə? Avaraqlu bir vəziyyətə düşəcəm, hə. Gör-səm ki, çox çıxılmaz vəziyyətdəyəm Şeks-pirin o şerini salaram yada. Hə, qoy heç ol-masa bircə yol Şekspir də birişə yarasın. Ya da, sözləri tapa bilməsəm, bəd halda, Otellonun o məşhur sözlərini deyərəm, onu ki hamı bilir: "Dezdomona, mənim sə-nə verdiyim dəsmalı gətir..." Hamısı gülə-cək, hə. Orxanın da xoşuna gələcək. Bəs birdən desə ki, xeyir ola, izləyirsən məni, arxamca düşmüşən, güvənmirsən mənə? Camaatın yanında üzünə necə baxacam onun? Heç o da baxmaz axı üzümə. Bax-sa, deməli, hələ onu yaxşı tanımamışam. Baxsa, deməli, içində bircə damcı da olsa mərhəmət var. Sevgi var, hə, bu sevginin qarşısında içindəki qürur tab gətirməyib, azalıb, sozalıb... Lap tutaq ki, Elnarəylə Or-xana izah edə bildim ki, biz bir yerdə gəl-mişdik, sadəcə blokda bir az gecikdim... Onda da, onun yanında yalançı olacam axı. Əməlli-başlı biabır olacam. Qaş düzəl-tdiyim yerdə vurub göz çıxaracam; bir ayı-bım iki olacaq. Birincini yenə birtəhər ba-ğışlamaq olar, ikincisinə həтта onun sısqa mərhəmətinin də gücü çatmaz.

Amma maraq zəli kimi qanıma sorurdu. Ayaq qoyduğum yer sanki od tutub yanırdı. Fikirləşdim ki, aşağı düşüm, heç olmasa bir siqaret çəkib toxtayım. Axşam evdə özüm söz ataram, deyərəm, Elnarə necə-dir? Orxanın işləri necə gedir? Nə yazır, nə pozur? "Bilirsən, bu gün nə fikirləşdim? Deyirəm, bəlkə, elə biz də bir nağılın için-dəyik. Yəni, hamımız obrazıq..." Güləcək. Həтта uğunub gedəcək, hə. Bundan sonra eyni-kefi açılar. Hər şeyi danışar tökər, mən də özümçün rahat-rahat televizora baxaram.

Aşağı düşdüm. Məzarlığa yön aldım, - qəbiristanlıq böyüyüb düz yeddimərtəbə-nin divarına dirənmişdi, - ot basmış çığır-la, hüzura batmış qəbirlərin arasıyla bir xeyli gəzişdim və birdən gözlərim heyrətdən bö-yüdü. Balaca bir məzara sataşdı gözüm, əvvəl elə bildim uşaq məzarıdı, ancaq üzə-rindəki şəkil it şəkliydi. Elə bil, məzar üstü-mə hürüdü.

İçimdə peyda olan qorxuya güc gəlib siqaretimi yandırdım və fikirləşdim: mənim burda nə itim azıb axı?!